na dovolatelovu podle tamních názorů poskvrněnou minulost, tedy jenom na to, že je dovolatel bývalým řezníkem koňským.

Ostatně z celého hájení žalovaného jest usouditi, že nechtěl jedině, by v jeho místnostech provozováno bylo koňské řeznictví, v němž byl dostatečně chráněn příslušným zákazem úředním, a že jinak mu nevadilo bývalé povolání dovolatelovo.

Nelze tedy mluviti o lstivém zamlčení, nebo o lsti podle § 870 obč. zák. a také nelze mluviti o podstatném omylu s hlediska § 871 obč. zák., je-li jisto, že by byl mohl dovolatel v pronajatých místnostech provozovati pouze obyčejné, podle názoru v tamní krajině běžných jedině čestné a abonentům žalovaného v jeho hostinci příjemné řeznictví.

Podle okolností arci mohlo přicházeti v úvahu ustanovení § 1118 obč. zák., ale to jen tenkráte, kdyby se byl dovolatel nastěhoval skutečně do pronajatých místností a kdyby, nedbaje úředního zákazu, provozoval tam koňské řeznictví, ale to nemůže přicházeti v úvahu v tomto případě, v němž, jak bylo zjištěno, žalovaný zabránil dovolateli, aby se vůbec nastěhoval do pronajatých místností.

Z toho sluší usouditi, že žalobní nárok je důvodem svým po právu, neboť spočívá na bezdůvodném nedodržení pevně a správně uzavřené smlouvy, z něhož nějaká škoda dovolateli mohla vzejíti.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 7. ledna 1925 čj. Rv-I 1736-24-1. *Dr. Boh. Voneš*

Je faktický rozdíl u dcery mezi „věnem“ a „výbavou“ či výpravou?

Pravdu má žalovaný, že nelze pojmy »věno« a výbavu stotožňovati a dcera nároku na »výbavu« — alespoň v tom smyslu, že by mohla žádati výbavu vedle věna — nemá, avšak žalovaný nemůže z toho nic těžiti pro svůj názor, že nemaje zákonné povinnosti dceři pořídíti vedle věna ještě výbavu a nábytek, nemá ani povinnosti žalobkyni na dceřinu »výbavu« vynaloženou částku hraditi. Z přednesu strany žalující je vidno, že žalobkyně nežádá náhrady za pořízenou výbavu, na kterou by dcera měla nárok mimo věna, nýbrž že se domáhá náhrady oné částky, za kterou dceři právě na účet věna jí podle § 1222 obč. zák. příslušejícího pořídila věci, kterých je pro první zařízení domácnosti novomanželů třeba a které zákon shrnuje v § 1231 obč. zák., jednajícím ovšem o nároku syna ženicha proti

rodičům pod výrazem »výbava«, správně výprava. Je-li však vynaloženou částku pokládati za část věna, je v projednávaném případě lhostejno, co za ni bylo pořízeno, kdy to bylo pořízeno a zdali to, co bylo pořízeno, je také přiměřeno poměrům zúčastněných osob. Nebylo žalovaným ani tvrzeno, ani byť i jen z daleka naznačeno, že by jeho dcera — podle spisu v době sňatku již plnoletá — se způsobem, jak žalované zálohy na věno bylo použito, nebyla souhlasila a je přece zajisté úplně na ní, jak chce hotovosti jí podle § 1222 obč. zák. dané věnem použiti. Možná, že by žalovaný, kdyby byl své zákonné povinnosti v § 1222 obč. zák. stanovené býval dostál, byl s částkou nutnou pro první zařízení nové domácnosti dcery naložil jinak, že by byl pořídil jinou výbavu. Když však své povinnosti nedostál a žalobkyně potřebný náklad učinila za něj, zaplativši dceři s jejím souhlasem v hotovosti, co tato uznala v mezích dotační povinnosti otcovy za potřebné, nemůže jí žalovaný proto odepírati náhradu částky, kterou by za všech okolností byl musil jako věno vynaložiti.

Obavy dovolatelovy, že by na něm mohlo dodatečně býti vymáháno ještě věno, protože nyní žalovanou částkou zaplatil jen výbavu a nábytek, jsou vyvráceny již vývody, kterými bylo nahoře dolíčeno, že částka, která nyní je na žalovaném vymáhána z důvodů pořízení výbavy a pojmově do ní spadajícího nábytku, je v pravdě žádána jako část věna k pořízení »výbavy« spotřebovaného. Z toho plyne, že bude do úhrnné částky, která by snad byla budoucně soudem jako přiměřené věno určena, započítati také částku, které nyní na žalovaném z domnělého titulu výbavy a nábytku byla vysouzena.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 11. února 1925 čj. Rv-I. 1884-24. *Dr. Jiří Gürltch.*

---

1. Přikázání náhradních nároků podle 4. odstavce §u 222 ex. ř. musí býti před vydáním rozvrhového usnesení navrhováno. — 2. Pohledávky simultanní přikazovati jest k hotovému zaplacení (§ 171, 222 ex. ř.).

Podle rozvrhového usnesení exekučního soudu ve V. vyšla vymáhající firma B. R. s částí své pohledávky ohledně prodané reality na prázdno a pohledávka manželů T. simultanně váznoucí přikázána byla k hotovému placení, ač manželé T. se neprohlásili, že žádají zapravení své pohledávky hotovým placením.